

KRZYSZTOF DOBIEŻYŃSKI

ORCID: 0000-0002-9380-5873

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
krzydobi@kul.lublin.pl

Ochrona organizatorów wydarzeń sportowych w środowisku cyfrowym — poszukiwanie nowych rozwiązań prawnych w Unii Europejskiej

Abstrakt: Sport odgrywa coraz większe znaczenie w gospodarce. Rozwój nowych technologii, zwłaszcza szybkiego Internetu, powoduje zwiększenie możliwości przekazywania transmisji wydarzeń sportowych przez ich widzów. Powstaje zatem kolizja interesów między organizatorami wydarzeń sportowych a ich widzami, którzy udostępniają transmisje z tych wydarzeń na różnych stronach internetowych, czerpiąc jednocześnie z tego korzyści. Celem artykułu jest zarysowanie poszukiwań rozwiązań prawnych w odniesieniu do wydarzeń sportowych na szczeblu UE. W szczególności zostanie przedstawiony przepis art. 12a projektu dyrektywy UE w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym. Mimo że przepis ten nie znalazł się w ostatecznym tekście przyjętej dyrektywy, to historia tej regulacji pokazuje, że problematyka ochrony organizatorów wydarzeń sportowych będzie powracać.

Słowa kluczowe: organizatorzy wydarzeń sportowych, prawo autorskie, nieuczciwa konkurencja.

Wstęp

Gospodarczy wymiar sportu w UE jest coraz widoczniej zauważalny. Już w Białej księdze na temat sportu z 2007 roku¹ wskazano, że sport w szerszym znaczeniu wytworzył w 2004 roku wartość dodaną wysokości 407 miliardów euro, czyli 3,7% PKB Unii, i miejsca pracy dla 15 milionów osób. Interesujące problemy prawne pojawiają się na styku ochrony praw autorskich oraz wyda-

¹ Biała księga na temat sportu, 11 lipca 2007 roku, COM (2007) 391, wersja ostateczna.

rzeń sportowych², zwłaszcza w kontekście ich transmisji³. Rozwój technologii cyfrowych wpływa na sposoby produkcji, dystrybucji oraz eksploatacji utworów i inne przedmioty objęte ochroną. W rezultacie powstają konflikty interesów. Z jednej strony są organizatorzy wydarzeń sportowych, którym zależy na pełni praw do tych wydarzeń. Z drugiej, mamy interesy uczestników (widzów) tych wydarzeń. Problem, czy organizator powinien decydować o nagraniu i transmitowaniu widowiska, jak również czy powinien mieć możliwość czerpać z tego korzyści, pojawił się równie szybko co same transmisje wydarzeń sportowych⁴. Jednym z przejawów poszukiwania nowych rozwiązań prawnych w tym zakresie jest propozycja dodania przepisu art. 12a do tekstu dyrektywy UE w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym⁵. Przepis ten, choć nie znalazł się w jej ostatecznym tekście, pokazuje problemy, jakie pojawiają się w kontekście ochrony praw autorskich organizatorów wydarzeń sportowych na szczeblu UE.

Rys historyczny

Problematyka ochrony własności intelektualnej w kontekście wydarzeń sportowych w UE nie powstała dopiero w związku z pracami nad wspomnianą dyrektywą. Już w motywie 52 dyrektywy 2010/13/UE⁶ wskazano, że wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa powinny spełniać określone kryteria, to znaczy — powinny to być nadzwyczajne wydarzenia budzące zainteresowanie ogółu widzów w Unii lub w danym państwie członkowskim, czy też w znacznej części danego państwa członkowskiego, i zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora, który jest — zgodnie z prawem — upoważniony do sprzedaży praw dotyczących tych wydarzeń.

² W piśmiennictwie rozróżnia się pojęcia „widowiska”, „imprezy” oraz „wydarzenia sportowego”. Przy czym to ostatnie jest uznawane za zbiorcze, odnoszące się zarówno do imprez, jak i poszczególnych widowisk sportowych, ale też ich części. Zob. K. Wojciechowski, *Widowisko sportowe w telewizji. Widowisko sportowe i audiowizualna relacja z niego jako dobro chronione w świetle polskiego prawa prywatnego*, Warszawa 2005, s. 22.

³ Więcej na ten temat zob. np. M. Leciak, [w:] *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018, s. 230–232.

⁴ S. Fundowicz, *Prawo sportowe*, Warszawa 2013, s. 249.

⁵ Przepisu art. 12a nie było w pierwotnym projekcie dyrektywy — zob. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym, COM (2016) 593, wersja ostateczna, 2016/0280(COD).

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 roku w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), Dz.U. L 95 z 15.04.2010 r., s. 1–24.

Ponadto jednym z efektów wspomnianej Białej księgi na temat sportu był komunikat Komisji Europejskiej ze stycznia 2011 roku, dotyczący oddziaływania traktatu lizbońskiego na sport, zatytułowany „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu”⁷. W przedmiotowym komunikacie podkreślono potencjał sportu umożliwiający wniesienie znaczącego wkładu w realizację celów ogólnych strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego. Znalazło się w nim dodatkowo między innymi stwierdzenie, że należy zapewnić uwzględnienie praw własności intelektualnej, które mogą wiązać się z relacjonowaniem imprez sportowych.

Następnie w maju 2015 roku w opublikowanej strategii jednolitego rynku cyfrowego⁸ wskazano, że istnieje potrzeba „zmniejszenia różnic między krajowymi systemami prawa autorskiego oraz umożliwienia użytkownikom w całej UE szerszego dostępu do utworów”. Z kolei w grudniu 2015 roku Komisja Europejska opublikowała komunikat zatytułowany „W kierunku nowoczesnych, bardziej europejskich ram prawa autorskiego”⁹. Przedstawiono w nim ukierunkowane działania i długofalową wizję modernizacji unijnych przepisów dotyczących praw autorskich. Jednym ze środków służących rozwiązaniu konkretnych problemów zidentyfikowanych w tym komunikacie był projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym¹⁰ przedstawiony we wrześniu 2016 roku przez Komisję Europejską. W uzasadnieniu do tego projektu zauważono, że „zwiększyła się rola Internetu jako głównego rynku rozpowszechniania i dostępu do treści chronionych prawem autorskim”. Ponadto w uzasadnieniu zauważono, że wyjątki i ograniczenia dotyczące praw autorskich i praw pokrewnych są zharmonizowane na szczeblu europejskim. Co więcej, niektóre z tych wyjątków służą osiągnięciu celów polityki publicznej, takich jak badania naukowe czy edukacja. Jednocześnie uzasadnieniu odnotowano, że ponieważ „pojawiły się nowe sposoby korzystania, nie jest pewne, czy odstępstwa te są nadal odpowiednie, aby osiągnąć właściwą równowagę między prawami i interesami autorów i innych podmiotów praw a prawami i interesami użytkowników”. W pierwotnym tekście nie znalazły się jednak przepisy dotyczące ochrony organizatorów wydarzeń sportowych.

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu, 18 stycznia 2011 roku, COM (2011) 0012.

⁸ COM (2015) 192, wersja ostateczna.

⁹ COM (2015) 626, wersja ostateczna.

¹⁰ COM (2016) 0593, wersja ostateczna.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie *Football Association Premier League i in.*¹¹

Przed analizą przepisu, który miał zapewnić ochronę organizatorów wydarzeń sportowych, warto odnotować uwagi Trybunału Sprawiedliwości UE odnośnie do objęcia ochroną praw własności intelektualnej w kontekście samego wydarzenia. Trybunał w przywołanym wyroku wskazał, że nie można powoływać się na prawo autorskie w odniesieniu do samych spotkań „Premier League”, gdyż nie można kwalifikować ich jako „utworów” w rozumieniu prawa autorskiego. Aby dany przedmiot był kwalifikowany w ten sposób, musi być oryginalny w tym sensie, że stanowi własną twórczość intelektualną jego autora¹². Dlatego, w ocenie Trybunału, spotkań sportowych nie sposób uważać za twórczość intelektualną, którą można zakwalifikować jako utwór w rozumieniu dyrektywy o prawie autorskim¹³. Trybunał bardzo wyraźnie podkreślił, że wydarzeń sportowych nie można chronić jako utworów. Uwaga ta zachowuje ważność zwłaszcza w przypadku meczów piłkarskich podlegających regułom gry niepozostawiającym swobody twórczej w rozumieniu prawa autorskiego. Pogląd, że widowiska sportowego nie można traktować jako utworu, jest również reprezentowany w doktrynie¹⁴. Jako uzasadnienie takiego stanowiska wskazuje się, że przebieg zawodów kształtowany jest nie przez intelektualny zamysł „twórców widowiska” (graczy, trenera, sędziów), lecz przez stosowanie uprzednio ustalonych reguł, chęć optymalizacji wyniku (osiągnięcie zwycięstwa) i niekiedy indywidualne wprawdzie, lecz nietwórcze w znaczeniu intelektualnej kreacji dobra niematerialnego, zachowania się uczestników widowiska. Jak jednak zauważają J. Barta i R. Markiewicz, więcej wątpliwości pojawia się w kwalifikacji takich widowisk jak turnieje tańca towarzyskiego, zawody w gimnastyce artystycznej czy konkursy ujeżdżania koni. Można tu bowiem dopatrzeć się swoistego dzieła choreograficznego¹⁵. W literaturze nieprawniczej wskazuje się, że pokaz koszykarski drużyny Harlem Globetrotters jest w zasa-

¹¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 października 2011 roku, *Football Association Premier League i in.*, C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631.

¹² Podobnie wyrok Trybunału z dnia 16 lipca 2009 roku, *Infopaq International*, C-5/08, EU:C:2009:465, pkt 37.

¹³ Chodziło o dyrektywę 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 roku w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167, s. 10.

¹⁴ J. Barta, R. Markiewicz, *Prawo autorskie*, LEX 2016.

¹⁵ J. Barta i R. Markiewicz proponowali również wprowadzenie prawa stadionu jako nowego rodzaju prawa pokrewnego. Zob. *eidem*, *Widowisko sportowe a prawo autorskie*, [w:] *Sport i media — problemy prawne*, red. M. Kępiński, Poznań 1997.

dzie wydarzeniem artystycznym, gdyż obie strony rozgrywki w istocie współpracują z sobą, aby zabawić widownię¹⁶.

Jednocześnie Trybunał stwierdził, że spotkania sportowe jako takie mają jedyny w swoim rodzaju i w tym zakresie oryginalny charakter, który może przekształcić je w przedmioty godne ochrony porównywalnej z ochroną utworów, która może być przyznana w razie potrzeby przez różne wewnętrzne porządki prawne. Dlatego państwo członkowskie ma prawo chronić spotkania sportowe w razie potrzeby w drodze ochrony własności intelektualnej, ustanawiając szczególne przepisy krajowe lub uznając — przy poszanowaniu prawa Unii — ochronę przyznaną tym spotkaniom w umowach zawartych pomiędzy osobami mającymi prawo do publicznego udostępniania treści audiowizualnych wspomnianych spotkań i osobami pragnącymi transmitować je wybranej przez nie publiczności¹⁷. Trybunał wskazał przy tym, że autorzy mogą opierać swoją ochronę na prawach autorskich do utworów wykorzystywanych w ramach wspomnianych programów, na przykład otwierającej sekwencji wideo, hymnu „Premier League”, wcześniej nagranych filmów pokazujących najbardziej znamienne momenty ostatnich spotkań „Premier League” lub do różnych grafik¹⁸. W końcu w omawianym wyroku Trybunał wskazał możliwość ochrony transmisji wydarzenia sportowego na podstawie praw pokrewnych, w tym prawo utrwalania ich programów lub prawo do publicznego udostępniania ich programów¹⁹.

Projektowany art. 12a dyrektywy i argumenty uzasadniające jego wprowadzenie

Przepisy dotyczące ochrony wydarzeń sportowych pojawiły się w toku prac nad dyrektywą w Parlamencie Europejskim, w sprawozdaniu Komisji Prawnej z dnia 29 czerwca 2018 roku²⁰. Poprawka oznaczona numerem 76 przewidywała dodanie do tekstu dyrektywy rozdziału 1a, zatytułowanego „Ochrona organizatorów wydarzeń sportowych”. W tym rozdziale projektowano wprowadzenie przepisu art. 12a w następującym brzmieniu:

¹⁶ D. Dutton, *Instynkt sztuki. Piękno, zachwyty i ewolucja człowieka*, Kraków 2019, s. 118.

¹⁷ Pkt 99–102 wyroku Trybunału w sprawach C-403/08 i C-429/08.

¹⁸ Pkt 149 wyroku Trybunału w sprawach C-403/08 i C-429/08.

¹⁹ Pkt 150 wyroku Trybunału w sprawach C-403/08 i C-429/08.

²⁰ Sprawozdanie z dnia 29 czerwca 2018 roku w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym, (COM (2016) 0593-C8-0383/2016–2016/0280 (COD)).

Państwa członkowskie zapewniają organizatorom wydarzeń sportowych prawa przewidziane w art. 2 i art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE²¹ oraz w art. 7 dyrektywy 2006/115/WE²².

Projektowany przepis był stosunkowo krótki, ale o doniosłych skutkach dla ochrony prawnej wydarzeń sportowych. Artykuł 2 dyrektywy 2001/29/WE przewiduje prawo do zwielokrotnienia utworu, natomiast przepis art. 3 ust. 2 tego aktu prawnego nakłada obowiązek wprowadzania przepisów do ustawodawstw krajowych, które będą przewidywać wyłączne prawo do zezwalania lub zabrania na jakiegokolwiek podawanie do publicznej wiadomości utworów drogą przewodową lub bezprzewodową, w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie. Z kolei przepis art. 7 dyrektywy 2006/115/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek wprowadzania przepisów, które ustanawiałyby na rzecz wykonawców wyłączne prawo zezwalania lub zakazywania utrwalania ich wykonań. Podkreślić też należy, że w wypadku przepisu art. 12a nie było żadnych postanowień interpretacyjnych w preambule, jak również nie było definicji, które doprecyzowałyby jego znaczenie. Dla przykładu nie wskazano, jak należy rozumieć „wydarzenie sportowe”. Przyjęcie tego przepisu oznaczałoby, że organizatorzy wydarzeń sportowych mogliby decydować o zwielokrotnianiu organizowanych przez siebie widowisk oraz o publicznym ich udostępnianiu drogą przewodową lub bezprzewodową w miejscu i w czasie przez siebie wybranym, to jest między innymi w Internecie. Zostałoby zatem przyznane nowe prawo pokrewne przysługujące organizatorom widowisk sportowych i obejmujące wyłączne prawo do utrwalania tych widowisk, ich zwielokrotniania oraz publicznego udostępniania. Dla polskiego krajowego porządku prawnego byłaby to nowość.

W uzasadnieniu do wymienionej poprawki była mowa o tym, że przepis art. 165 ust. 1 TFUE stanowi, że Unia przyczynia się do wspierania przedsięwzięć w zakresie sportu. Ponadto odwołano się do przytoczonego wcześniej wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawach połączonych C-403/08 i C-429/08²³. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wydarzenia sportowe z uwagi na swój unikalny i oryginalny charakter zasługują na ochronę porównywalną do ochrony przysługującej utworom. Dodatkowo, jak wskazano w uzasadnieniu do wymienionego wniosku, jak dotąd pięć państw członkowskich zagwarantowało prawa pokrewne organizatorom wydarzeń sportowych.

W tym miejscu warto prześledzić argumenty organizatorów wydarzeń sportowych, w których interesie była omawiana regulacja. Rozszerzanie zasięgu szerokopasmowego Internetu, rozprzestrzenianie się urządzeń przenośnych oraz rozwój

²¹ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 roku w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167 z 22.06.2001 r., s. 10–19.

²² Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 roku w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 376 z 27.12.2006 r., s. 28–35.

²³ EU:C:2011:631.

internetowych platform streamingowych i technologii IPTV²⁴ ułatwia naruszanie praw organizatorów tychże wydarzeń. Powstają tysiące stron internetowych, które nielegalnie udostępniają transmisję danego wydarzenia. Strony te są dostępne dla wszystkich z dostępem do Internetu. Co więcej, przychody z reklam tych witryn i powiązanych pośredników generują zyski z ogromnego ruchu, który otrzymują. Ponieważ *hosting* tych stron jest w różnych krajach, pojawił się postulat zharmonizowanego działania na szczeblu ponadnarodowym²⁵. Mamy zatem organizatorów wydarzeń sportowych, którzy inwestują ogromne środki w ich produkcję oraz promocję. Ponadto przeznaczają oni coraz większe kwoty na wynagrodzenia dla sportowców biorących w nich udział. Z ich punktu widzenia transmitowanie wydarzeń sportowych za pośrednictwem różnego rodzaju stron internetowych oznacza straty.

W Parlamencie Europejskim 12 września 2018 roku odbyło się głosowanie nad dyrektywą w sprawie praw autorskich na rynku cyfrowym. Została przyjęta między innymi opisana poprawka. Przyjęcie tej propozycji spowodowało dla państw UE obowiązek ochrony organizatorów wydarzeń sportowych przez zapewnienie im prawa do utrwalania tych wydarzeń, ich zwielokrotniania oraz podawania do publicznej wiadomości. Dlatego przepis ten wywołał obawy w kontekście swobody transmisji na przykład meczów przez ich widzów. W związku z tym jednym z postulatów, jaki był formułowany po przyjęciu tego przepisu, była potrzeba jego doprecyzowania, zwłaszcza w odniesieniu do działalności niekomercyjnej²⁶. Jak zauważa się w doktrynie, w świetle rosnących rozmiarów biznesu, jaki budowany jest wokół imprez sportowych, oraz złożoności struktury podmiotów biorących udział w organizacji takiego współzawodnictwa, zasadne jest wprowadzenie regulacji, „które w skuteczny sposób uregulują przedmiotowe kwestie, zapewniając przy tym właściwą redystrybucję korzyści między wszystkich uczestników współzawodnictwa sportowego”²⁷.

Następnie w toku trójstronnych negocjacji Parlamentu Europejskiego, Rady UE oraz Komisji Europejskiej zrezygnowano z planowanej regulacji art. 12a. Jako uzasadnienie rezygnacji między innymi z tego przepisu wskazywano, że nie jest on oparty żadną oceną skutków jego wprowadzenia. Poza tym podniesiono, że „pomimo wstępnych dyskusji na szczeblu rozmów trójstronnych i technicznych podstawowe cele i uzasadnienia tych przepisów pozostają niejasne. Ponadto przepisy wykraczają poza cele dyrektywy, a niektóre aspekty wykraczają nawet poza prawo autorskie”²⁸.

²⁴ Chodzi o przesyłanie sygnału telewizyjnego w sieciach szerokopasmowych opartych na protokole IP (na przykład Internet lub intranet).

²⁵ M. Lichtenhein, *Intellectual property rights: Driving global sports*, „WIPO Magazine” 2019, nr 2, s. 4.

²⁶ S. Spilsbury, *Rewriting the rule book? The latest on the draft copyright directive*, „The Entertainment and Sports Law Journal” 17, 2019, nr 1, <http://doi.org/10.16997/eslj.224>.

²⁷ K. Westfal, *Prawo do widowiska sportowego w świetle nowych technologii*, „Quality in Sport” 3, 2017, nr 3, s. 54–67, <http://dx.doi.org/10.12775/QS.2017.016>.

²⁸ Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on Copyright in the Digital Single Market, ST 14334 2018 INIT, 16.11.2018.

Parlament Europejski zajął się ponownie projektem dyrektywy. Efektem prac jest przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790²⁹. Pomimo rezygnacji z przywołanego przepisu art. 12a kwestia ochrony wydarzeń sportowych nie przepadła całkowicie. Zatwierdzony przez Parlament 26 marca 2019 roku tekst rezolucji ustawodawczej w sprawie dyrektywy zawiera w załączniku oświadczenie Komisji w sprawie organizatorów imprez sportowych o następującej treści:

Komisja uznaje znaczenie organizatorów imprez sportowych oraz ich rolę w finansowaniu sportu w Unii. Mając na uwadze społeczny i gospodarczy wymiar sportu w Unii, Komisja przeanalizuje wyzwania, z jakimi mierzą się organizatorzy imprez sportowych w środowisku cyfrowym, w szczególności kwestie związane z nielegalnymi internetowymi transmisjami imprez sportowych³⁰.

Podsumowanie

Przeprowadzona analiza pokazuje, że kwestia ochrony wydarzeń sportowych nie jest kwestią zakończoną i prawdopodobnie będzie powracała jeszcze do prac legislacyjnych w UE. Ponadto w związku z rezygnacją wprowadzenia omówionego przepisu można się zastanawiać, czy dopuszczalne jest ustanawianie w przepisach prawa krajowego przepisów o ochronie, jak w projektowanym przepisie art. 12a. Z jednej strony wydaje się, że nie ma ku temu przeszkód prawnych. Z drugiej jednak — usunięcie przepisu art. 12a może podawać w wątpliwość dopuszczalność wprowadzania tego rodzaju regulacji.

Poza tym do rozważenia jest kwestia, czy organizatorzy wydarzeń sportowych mogą powoływać się na ochronę wynikającą z innych przepisów niż ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W szczególności, czy zastosowanie mogą mieć przepisy ustawy z 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji³¹. Pytanie jest zasadne zwłaszcza w sytuacji transmisji wydarzenia sportowego przez jej widza, który nie prowadzi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców³². Zgodnie z przepisem art. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji przedsiębiorcami są osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które prowadząc, chociażby ubocznie, działalność

²⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 roku w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE, Dz.U. L 130 z 17.05.2019 r., s. 92–125.

³⁰ Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2019 roku w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym (COM (2016) 0593-C8-0383/2016–2016/0280 (COD)).

³¹ Ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 1010.

³² Ustawa z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców, tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 1292.

zarobkową lub zawodową, uczestniczą w działalności gospodarczej. Definicja przedsiębiorcy — w rozumieniu tej ustawy — jest szersza niż definicja z rozumienia ustawy Prawo przedsiębiorców. Obejmuje swoim zakresem również osoby, które uczestniczą w działalności gospodarczej. Powstaje zatem pytanie, czy transmisja wydarzenia sportowego za pośrednictwem różnego rodzaju stron internetowych i czerpanie z tego zysków, na przykład z reklam, może być kwalifikowane jako „uczestnictwo w działalności gospodarczej”. Wydaje się więc, że na gruncie obowiązujących przepisów do rozważenia jest dochodzenie ochrony organizatorów wydarzeń sportowych na gruncie innych aktów prawnych niż ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Bibliografia

- Barta J., Markiewicz R., *Widowisko sportowe a prawo autorskie*, [w:] *Sport i media — problemy prawne*, red. M. Kępiński, Poznań 1997.
- Barta J., Markiewicz R., *Prawo autorskie*, LEX 2017.
- Dutton D., *Instynkt sztuki. Piękno, zachwyt i ewolucja człowieka*, Kraków 2019.
- Fundowicz S., *Prawo sportowe*, Warszawa 2013.
- Leciak M., [w:] *Prawo sportowe*, red. M. Leciak, Warszawa 2018.
- Lichtenhein M., *Intellectual property rights: Driving global sports*, „WIPO Magazine” 2019, nr 2.
- Spilsbury S., *Rewriting the rule book? The latest on the draft copyright directive*, „The Entertainment and Sports Law Journal” 17, 2019, nr 1, <http://doi.org/10.16997/eslj.224>.
- Westfal K., *Prawo do widowiska sportowego w świetle nowych technologii*, „Quality in Sport” 3, 2017, nr 3, <http://dx.doi.org/10.12775/QS.2017.016>.
- Wojciechowski K., *Widowisko sportowe w telewizji. Widowisko sportowe i audiowizualna relacja z niego jako dobro chronione w świetle polskiego prawa prywatnego*, Warszawa 2005.

Protection of sporting event organisers in the digital environment — the search for new legal solutions in the European Union

Summary

Sport is increasingly important in the economy. The development of new technologies, in particular high-speed internet, increases the possibility of broadcasting sporting events by their viewers. Thus, a collision of interests arises between the sporting event organisers and their viewers, who broadcast these events available on various websites, while benefiting from it. The aim of the article is to outline the search for legal solutions in relation to the organisers of sporting events at the EU level. In particular, the draft provision of art. 12a will be presented, which was included in the draft EU directive on copyright in the digital single market. Although this provision was not included in

the final text of the adopted directive, the history of this regulation shows that the issue of protection of organisers of sporting events will keep coming back.

Keywords: sport event organizers, copyright, unfair competition.